

haige-wodi jures, ja ei ootnud muud kui mehhe surma. „Oõ, õhkas temma praua, halleba ja raške waimoga: öüeks meie kallis Õnnisteggia weel Ma peál, minna ruttakśin warfi temma jure, hakkakśin temma jalgadest finni, ja nutto filmadega, waljo heálega pallukśin tedda: anna mulle minno fallist meest, anna mo lastele, armsa iissa jálle fátte!“ — Temma ei teadnud ennam, mis piddi teggema omma mehhe kanges wallus ja raškes többes. — Jahutamist ja trööstimist otsides, wöttis temma Pibliramato fátte, teggi ramato lahti, ja se Jässanda trööstimisse sanna, olli kui magus rebbi temma hawatub süddamele: „Wata, minna ollen iggapáwa teie jures, mailma otsani!“ Matt. 28, 20. — Oh need sannad ollid kui kallis ello-wessi temma jan-nutand hingele; kindlas uskus hakkas sesamma too-tusse sanna temma süddame peále, temma leidis sedda rahho, mis mailm ei woi anda, temma julguš ja lotus Jummala ja omma Õnnisteggia abbi ja armo peále kašvis nenda, et römoga ennast al-sandas Jummala árramoistmatta tahtmissee alla. Jummal wöttis temma palwed kuulda, surma-ingel lendas árra temma armsa abbikasa haige-wodist, Jässand iissepuhhus jálle uut ello temma poolsurnuud kehha sissee, nenda et weel kaua aega sai Jummala sured immeteud ja armo-annid liita, ning kaua weel ellas õnnistamissets omma maiale ja foggodussele.

„Kui sinno káesso-óppetus ep olleks minno jahutaminne olnud, siis olleksin minna oumas willetsusses hukka läinud.“ — Läweti laul 119, 92.

Wanne tähhele Jummala teed ning fuida temma árrakaddunud hinged ülesvõtib.

Kaks noored mehhed, kes laiskusses ja holetusses ühest párast teise ellasiid, läksid pühhapáwal firri-kust mõda, kui seál Jummala tenistust peti. Kog-godusse laul ja õrrela wággew heál hakkas sel forral nende süddame peále ja kutsus neid pühha totta. — „Xulle,“ ütles teine teise wasto, naero melega, „lähme ka ommeti úkskord sissee waatma!“ Nõmmad läksid firriko sissee ja istusid kerge melega mahha. Kui agga óppetaja, töemelega neid innimessi sbitles, kes kerge melega ellarvad, ei Jummala sannast egga omma hinge-õnnistussest suggogi ei holi, kui temma koggodust maenitset meelt ja südbant uendada, mitte mailma tühja lusti ja römo ahnestetakka aiada, waid selle peále wadata, selle járel káia, kes meile leikis tähbt ja märk on, Jesus Kristus, kui temma meie Õnnisteggia armo ja hal-